Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Næste Møde afholdes paa Tirsdag Kl. 1½, og Dagsordenen vil da være:

Første Behandling af:
Forslag til Strandingslov.

Mødet hævet Kl. 3. 45'.

Tolvte Møde.

Tirsdagen den 7de November 1893, Kl. 1½.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Strandingslov.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2695 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Høst: At der i Tidens Løb har vist sig en større og større Trang til at faa den gamle Strandingsforordning forandret og erstattet med Bestemmelser, der svare mere til de nuværende Forhold, kan ikke være tvivlsomt. Den Strandingsforordning, som nu gælder, skriver sig jo fra 1836, og siden den Tid have vi faaet Dampskibe, elektriske Telegrafer og Telefoner, saa at der nu paa mange Omraader er Forudsætninger til Stede, som ikke kendtes, den Gang Forordningen af 1836 emanerede. Det maa derfor ogsaa paaskønnes, at den højtærede Justitsminister nu har forelagt et Forslag til en Strandingslov, og ved at gennemgaa dette Forslag vil man vistnok finde, at det i det hele og store maa siges at være hensigtsmæssigt og træffe det rigtige, idet det jo omtrent i alle Henseender er bygget paa den Praksis, som efterhaanden har udviklet sig paa Grundlag af den gældende Ret. Men skønt jeg i det hele og store godt kan slutte mig til Lovforslaget, er der dog enkelte Punkter, som jeg kunde ønske noget ændrede, og som jeg i alt Fald skal tillade mig at fremdrage.

Jeg kunde for det første ønske, at Lovforslagets Form var noget anderledes, at, om jeg saa maa sige, Bygningen blev noget anderledes. Det begynder f. Eks. straks i § 1 med at bestemme, at der skal ansættes Strandfogder paa Steder, hvor det efter Amtmandens Skøn findes fornødent. Jeg finder, at det vilde være rimeligere, om man begyndte med at give Bestemmelser for, hvorledes der skal forholdes, naar et Skib strander, eller naar løst Gods inddriver fra Havet, og at man saa derefter gik videre, men det er jo mere en Formsag, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser, skal jeg blot tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger.

Som jeg allerede antydede, indeholder § 1 Bestemmelser om Ansættelsen af Strandfogder. Jeg tror nu, at det vilde være gavnligt, om der ubetinget alle Steder blev ansat en Strandfoged, og om dennes Forretninger bleve noget mere bestemte i Loven, thi ved at gennemgaa denne vil man egentlig finde, at den er temmelig tavs med Hensyn til, hvad der egentlig paahviler Strandfogden. Jeg mener, at det f. Eks. burde paahvile Strandfogden at føre en Protokol over alt fra Havet opdrevet løst Gods, saa at han halvaarsvis eller maaske fjerdingaarligt skulde afgive Indberetning til vedkommende Politimester og til Toldvæsenet, om hvad der er opdrevet. Det er en Praksis, der følges paa Vestkysten af Jylland, og som jeg tror er meget god. Jeg har ikke kunnet finde, at det staar omtalt her i Lovforslaget, men det kan jo være muligt, at det vil komme i den kgl. Anordning, som ifølge § 9 skal udstedes om de nærmere Regler for Politiets Ledelse af Bjærgningsforetagender. — I § 2 er der en Bestemmelse, som jeg tror, er mindre heldig, idet der staar, at naar Skib er strandet eller i Begreb med at strande eller fra Land ses paa anden Maade at være stedt i Nød, hvorfra det ikke ved egen Hjælp kan redde sig, skal Strandfogden straks melde det for Politiet, som saa uopholdelig har at give Møde. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det meget hyppigt indtræffer, at Skibe grundstøde, men igen komme af Grunden ved egen Hjælp, og i saadanne Tilfælde er det dog ikke heldigt, at det paabydes vedkommende Politimester